

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

63. Ponuntur quædam alia contemplationis impedimenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

tanto Rex instantius trahit, & ascendere compellit. Super omnia enim displicet Deo præsumptio, neque placet ei modus volentiū ad eum effrænate & sine timore, quasi ad suum socium, & sibi similē accedere: sed semper debet custodiri sancta & laudabilis verecundia, tremor, pavor, & timor cum confidentia suæ benignitatis, sine confidentia enim talis timor nimis esset culpabilis, & impedimentum ascendēdi ad montem contemplationis, esset enim talis timor immoderatus.

DE QVIBVSDAM ALIIS IMPEDIMENTIS contemplationis.

C A P V T L X I I I .

DIcamus adhuc de quibusdam alijs obstaculis, & impedimentis contemplationis. Sunt igitur quidam qui a sinum suū, hoc est, corpus proprium nimis vexant, ita quod anima eo uti non potest.

Alij autem nimis sunt repleti, atque onusti infirmi & dormientes, siue pigri: nimis enim demorati sunt in infirmitate carnalitatis per excessivam comestionem, & potationem, aut vaniloquium. Tales autē sunt quasi contracti, resoluti, paralytici, & dormitantes. ideoque oportet ipsos curari, scilicet ab infimis incipiendo per humilem pœnitentiam.

Sed & quidā sunt, qui ascendendo vehementem patiuntur famem aliquando spiritualē verbi diuini, & cupiunt post hoc illud audire, vel legere. Vnde fit ut in lectione nimis se detineant, recipientes ibi ampliorem, quàm recta ratio dicat

cat refectionem. vnde & velocitatis sui ascensus, à qua inceperunt obliti, non ascendunt secundum quod cœperant. Verum est tamen talem refectionem interdum esse proficuum & necessariam & præsertim in principio, quando sobriè sumitur. Semper igitur debet homo considerare suum ascensum in legendo: vt scilicet plus quærat deuotionem quàm instructionem.

Rursum reperiuntur alij, recalcitrantes atq; saltantes contra stimulum ipsos perurgentem ad ascendendum: hoc est, qui nimium fugiunt tribulationes.

Præterea sunt alij, qui non adhuc sufficienter instructi de itinere quærendo, seu interrogando à scientibus vel de habendo desuper cōsiliū non curant, sed abundantes in sensu proprio, confidunt in seipsis, se ipsos docere volentes: & ideo sæpè aberrant, & deficiunt.

Vlterius sunt alij, diligenter per studium feruens viam quærentes, vt de hac sciunt loqui & alios docere, licet ibi ipsi non fuerint: loquuntur autem, quia sic audierunt ab alijs: nec nituntur aliquando per viam quam docet ascendere: & ideo nimirum si tales in imis maneant semper. non enim itur per eam per sola verba, sed oportet pedes ad opus mittere. Et isti assimulantur illis, qui in prælijs exhortantur & instruunt alios fortiter certare, sed ipsi neque arma tangere volunt. vel sicut illi qui alijs demonstrant vias, per quas ipsi ob suam imbecillitatē, vel pusillanimitatem, non possunt ambulare.

Sunt adhuc alij, qui postquam vnā viam

arripuerunt, continuo declinant ad aliam, & hoc propter eorum inconstantiam: aut quia putant leuiorem aut delectabiliorem se inuenturos. Vnde parum vel nihil proficiunt, sicut canes ceruos insequentes, nullum venantur, si modo post alium currant, sed oportet vt vestigia primi insequantur, & circa aliquem alium non occupentur, vt canes in arte venandi bene instructi agere consueuerunt.

Alij verò seipsos, & huius vitæ pericula non attendentes, imprudenter & incautè pedes ponunt: & ideo à summis ad ima ruinas patiuntur.

Alij autem cum ascendunt, retro aspiciunt, vel inferius, & cum aliquis eos ad descendendum inuitat, mox totum derelinquunt: qui tanto efficiuntur inhabiles, quanto diutius inferius detinentur. & inde difficilius & grauius reascendunt: quia mundana conuersatio in loquendo, vel aliquid aliud mundanum exercendo, non modicum impedit vel retardat: & in talibus cor suum figens, & non velociter resiliens, & citius discedens, vt continuet ascensum suum, magnum sibi parat impedimentum: ideoque nõ oportet in istis morã facere, nisi quantum necessitas deposcit. & cum corpus fuerit inferius, saltem corda sint sursum, quod tamen his qui non sunt experti difficile est: quia neque anchoram cordis fixam habent in monte, eo quòd defunt eis cordæ bonæ cõsuetudinis quibus alligari habet cor.

Sunt præterea, qui cum ascenderit, nunquã putãt se inde recessuros, sed illic persistere, tanquam

quam iure hereditario: sed in suo casu deorsum fragilitatem propriam cognoscunt, & tribulantur, atq; discunt quòd diuina gratia illic eos collocauit, & tenuit, quandiu sibi placuit. & si in alto eos contigerit esse per humilitatem, semper timent se casuros, cum autem se inferius esse vident, hoc æquo animo portantes, sperant se per diuinam misericordiam iterum ascensuros. oportet enim vt homo non solum immobiliter & cōstanter se habeat in aduersitate corporali, sed etiam in spirituali, & multo amplius scilicet in tentationibus, durisq; mentis affectionibus: qui sunt absq; consolatione aliqua earum, quas habere consueuerat, vel desiderat.

Postremo sunt aliqui, qui ascendendo nimias & excessiuas faciunt expensas, puta p lachrymas & corporis assiduas afflictiones: ita vt ea ad quæ tenentur, nequeant explere. Et ideo misericors Dominus, misericorditer se habet cum istis; interdum permittens eos decidere & labi inferius, vt ea quæ sunt necessaria peragere valeant.

Ista sunt quæ impediunt ascensum ad montem contemplationis. Alia sunt innumerabilia impedimenta, sed tamen ad prædicta reduci possunt: ad quæ superanda & vitanda, necessaria est fortis perseuerantia cum gradibus super prædictis, scilicet humili patientia, locoq; secreto, & silentio.